

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.682 van 26 september 2002
in de zaak A. 88.142/XIV-9613.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 10 december 1949 en van Russische nationaliteit, op 29 november 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 87.827 van 6 juni 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 12 juni 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België voor de eerste maal binnen op 30 oktober 1996, samen met haar minderjarige zoon T. K., en verklaart zich voor de tweede maal vluchteling op 13 november 1998.

1.2. Op 8 februari 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 september 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene, afkomstig van Kazachstan, diende een eerste asielaanvraag in op 4 november 1996 die werd afgesloten met een "bevestigende beslissing van weigering van verblijf dd. 30 september 1997 wegens de bedrieglijke aard van betrokkenes verklaringen. Betrokkene diende hiertegen een verzoek tot schorsing en tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Het verzoek tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 74.348 dd. 18 juni 1998. Het verzoek tot nietigverklaring werd verworpen bij arrest nr. 80.450 dd. 27 mei 1999. Betrokkene zou niet naar haar land zijn teruggekeerd. Ze diende een tweede asielaanvraag in op 13 november 1998.

Betrokkene verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 1999 dat ze staatloos zou zijn. Betrokkene legde er een medisch attest neer daterende van juni 1993 die (dat) melding zou maken van een neusbreuk, opgelopen door de broers I. Verder legde betrokkene een medisch attest van 17 juni 1993 neer dat stelt dat de kandidaat-vluchteling een hersenschudding heeft opgelopen. Voorts zou betrokkene aldus haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, op 17 oktober 1996 een klacht hebben ingediend bij de plaatselijke politie

om de aanvallers op te sporen. Op 8 november 1996 zou betrokkene antwoord hebben gekregen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat ze de veiligheid van betrokkene en van haar zoon niet kunnen garanderen. Betrokkene legde er het bewijs van klacht en antwoord van de Kazachse overheid neer. Verder verwijst betrokkene naar twee ontvangen brieven van een tante in Kazachstan (respectievelijk dd. 15 januari 1999 en sine dato) waarin wordt geschreven dat haar huis door de Kazachen in beslag zou zijn genomen. Verder verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar zoon op 25 juni 1993 thuiskwam van een jeugdkamp en op 26 juni zwaar zou zijn geslagen door de gebroeders I.. Hiertegen zou betrokkene klacht hebben ingediend bij de politie. Op 13 januari 1996 zou betrokkene in haar kiosk zijn aangevallen door een Kazach. Hoewel betrokkene de politie zou verwittigd hebben zou deze nooit zijn komen opdagen. Op 2 juni 1996 zou betrokkenes zoon andermaal zwaar zijn mishandeld door twee Kazachen. Hij zou hierdoor tot op vandaag migraineaanvallen hebben. Verder legt betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken haar internationaal paspoort en intern paspoort neer.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde feiten op de Dienst Vreemdelingenzaken en de aldaar neergelegde documenten (op de brieven van haar tante en het antwoord van het Kazachse Ministerie van Binnenlandse zaken na) door betrokkene reeds tijdens haar eerste asielaanvraag werden aangebracht. Deze feiten en documenten werden reeds uitvoerig behandeld en onderzocht. Betrokkenes asielrelaas werd als bedrieglijk beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene in haar huidige asielaanvraag als nieuw document een antwoord van het Kazachse Ministerie van Binnenlandse Zaken op betrokkenes klacht van 17 oktober 1996 neerlegt. Vooreerst kan worden gesteld dat dit document een gevolg is van de feiten die betrokkene reeds in haar eerste asielaanvraag heeft aangehaald. Betrokkenes eerste asielaanvraag werd als bedrieglijk afgedaan gezien de ernst van de bedrieglijkheid. Er kan bijgevolg ook getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van dit nieuw neergelegde document temeer (daar) de geloofwaardigheid betreffende dit document danig ondermijnd wordt door betrokkenes verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken die niet stroken met de objectieve lezing van dit stuk. Betrokkene verklaarde er dat ze op 17 oktober 1996 een klacht heeft ingediend. Op 8 november 1996 kreeg ze antwoord van het hoofd van het onderzoekscomité hetgeen stelde de veiligheid van betrokkene en van haar zoon niet te kunnen garanderen. Uit het stuk blijkt echter dat dit een antwoord zou zijn op betrokkenes klacht van 8 november 1996 (betrokkene diende haar eerste asielaanvraag in op 4 november 1996!) en het stuk zou pas op 8 oktober 1998 zijn opgesteld. Aldus is dit neergelegde document niet van die aard om de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen te herstellen.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene neergelegde brieven van haar tante (dd. 15 januari 1999 en sine dato) niet voldoende zijn om de geloofwaardigheid te herstellen gezien de zwaarwichtigheid van vroegere tegenstrijdigheden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij aanvoert dat verzoekster geen middel ontwikkelt; dat uit het verzoekschrift tot nietigverklaring blijkt dat verzoekster

twee middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State erop zou kunnen antwoorden;

3. Over de grond van de zaak.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Eerste middel, genomen uit de overschrijding van macht, de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en uit de schending van het motiveringsbeginsel, zoals vastgelegd in de Wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de overheidshandelingen (bestuurshandelingen), en meerbepaald art. 2 en 3 van deze Wet,

doordat de bestreden beslissing gebaseerd is op een tendensieuze, partiële en gedeeltelijke analyse van de nieuwe documenten die door verzoekster aangebracht worden, om te komen tot het besluit dat de nieuwe documenten niet voldoende zouden zijn om de geloofwaardigheid te herstellen, gezien de zwaarwichtigheid van vroegere vermeende tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster;

terwijl het behoorlijk bestuur een objectieve, volledige en correcte analyse van alle elementen van het dossier vereist;

en terwijl een beslissing niet gemotiveerd zou zijn naar vorm indien het gesteund is op een gedeeltelijke en partiële en verkeerdelijk geïnterpreteerde of verkeerd vertaalde (analyse van de) verklaringen en de stukken van het dossier;

Uiteenzetting : De bevestiging door de Commissaris-Generaal van de verblijfsweigering, hierboven gespecificeerd, is gebaseerd op een vluchtig onderzoek van de nieuwe documenten die door verzoekster aangebracht worden, en waarbij geoordeeld wordt dat deze niet voldoende zijn om de geloofwaardigheid te herstellen van de verklaringen afgelegd door verzoekster;

De door verzoekster voorgelegde documenten zijn de volgende :

1. Verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kazachstan :

Na talrijke bedreigingen ontvangen te hebben en meerdere malen aangevallen geweest te zijn, is verzoekster verplicht geweest om op 17 oktober 1996 klacht in te dienen bij de Dienst voor Staatsonderzoek in Kazachstan;

Deze klacht werd officieel ingeleid op 23 oktober 1996;

Op 8 november 1996 ontving verzoekster een antwoord van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat deze de veiligheid van verzoekster en van haar zoon niet kunnen garanderen (stuk 15);

Ten onrechte wordt de geloofwaardigheid van dit document door het Commissariaat-Generaal in vraag gesteld;

Verzoekster kon dit document evenwel niet vroeger overmaken, gezien zij eind oktober 1996 gedwongen werd Kazachstan te verlaten, nu zij na een aanslag in de nacht van 23 op 24 oktober 1996 terecht van oordeel was dat haar leven op geen enkele wijze beschermd was en dat zij, samen met haar zoon, constant gevaar liep;

Het antwoord vanwege het Kazachse Ministerie van Binnenlandse Zaken dd. 8 november 1996 kon verzoekster niet onmiddellijk bereiken, gezien verzoekster intussentijd het land reeds diende te verlaten (had);

Het onbestelde document werd dan ook naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken teruggestuurd;

Met het oog op het indienen van een nieuwe asielaanvraag, heeft verzoekster aan haar familie in Kazachstan gevraagd om dit document op te vragen;

Het document werd haar dan ook later, via haar familie en talrijke omwegen, overgemaakt; Hierdoor wordt verklaard hoe het komt dat het document gedateerd werd op 8 oktober 1998, datum waarop het aan de familie van verzoekster overgemaakt werd;

2. Twee brieven vanwege de tante van verzoekster :

Uit de twee brieven dd. 15 januari 1999 en sine dato die verzoekster vanwege haar tante mocht ontvangen, blijkt dat het huis, eigendom van verzoekster in Kazachstan, intussen in beslag genomen werd en bewoond wordt door Kazachen;

Bovendien blijkt uit het relaas van de tante van verzoekster dat verzoekster nog steeds gezocht wordt door de Voorzitter van de Raad van het dorp;

Tenslotte blijkt uit deze twee brieven de algemene tendens waarbij de personen van Russische nationaliteit nog steeds omwille van hun oorsprong, gepest, vernederd en vervolgd worden in Kazachstan;

Het Commissariaat-Generaal heeft in haar beslissing deze brieven evenwel niet nader onderzocht, doch zich tevreden gesteld met te poneren dat deze niet voldoende zouden zijn om

de geloofwaardigheid te herstellen, gezien de zwaarwichtigheid van vroegere tegenstrijdigheden;

Wat deze beweerde vroegere tegenstrijdigheden betref(t), wenst verzoekster op te merken dat deze uitsluitend het gevolg (zijn) van een flagrante schending van de procedure tijdens het eerste verhoor door de dienst vreemdelingenzaken in november 1996;

Deze schending en het volledig verdraaien van het verhaal van verzoekster heeft tot gevolg gehad dat er meerdere zogenaamde tegenstrijdigheden zouden gebleken zijn ter gelegenheid van het tweede verhoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staat(s)lozen op 17 juli 1997;

Om deze vermeende tegenstrijdigheden werd de asielaanvraag van verzoekster als bedrieglijk afgedaan;

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat tijdens het eerste verhoor van november 1996, de gemachtigde van de Minister van de dienst Vreemdelingenzaken, dewelke normaliter de vragen dient te stellen, gedurende het volledige verhoor gezwegen heeft;

Het was integendeel de vertaler-tolk, die geacht wordt om te vertalen, die het gedetailleerde verhaal van verzoekster aangehoord heeft (heeft aanhoord) gedurende 2 uur 30 minuten, zonder evenwel enige notitie te maken;

Vervolgens heeft de gemachtigde van de Minister het gesprek onderbroken en een korte samenvatting gevraagd aan de tolk;

De gemachtigde van de Minister heeft vervolgens een verslag van het verhoor opgesteld, zich uitsluitend baserend op hetgeen de tolk begrepen en onthouden had na (een) 2 uur en 30 minuten (durend) verhaal vanwege verzoekster;

Een dergelijke samenvatting, gebaseerd op de herinneringen van de vertaler, dient uiteraard talrijke onvolkomenheden te bevatten;

Het geven van het feitenrelaas door verzoekster zelf ter gelegenheid van het verhoor voor het Commissariaat-Generaal bevatte de enige juiste versie van de feiten, en de beweerde vermeende tegenstrijdigheden met het verhaal ter gelegenheid van het verhoor voor de dienst Vreemdelingenzaken waren derhalve niet aan verzoekster te wijten, doch wel aan een slechte vertaling en een slecht geheugen van de vertaler-tolk;

De asielaanvraag van verzoekster werd dan ook ten onrechte als bedrieglijk afgedaan;

De nieuwe documenten die door verzoekster bijgebracht worden, bevestigen haar feitenrelaas, zoals zij dit steeds weergegeven heeft tijdens elk verhoor.”;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende aanvoert :

“In het eerste middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zou schenden, alsook het motiveringsbeginsel, artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen en dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de hem bij wet toegekende macht zou hebben overschreden.

a. Verweerder wenst aangaande de specifieke motiveringsverplichting, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, hem/haar een zodanig inzicht te verschaffen in die motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen deze handeling te verweren met de middelen die het recht hem/haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissingen kennen (kent) en deze bovendien in de aangevoerde middelen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen (onderwerpt). Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

b. Wat betreft de materiële motiveringsverplichting merkt verweerder hetgeen hierna volgt op :

1. vooreerst vermeldt de bestreden beslissing dat de door verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag aangehaalde feiten en sommige van de door haar neergelegde stukken door verweerder reeds uitvoering werden onderzocht en geëvalueerd in het kader van haar eerste asielaanvraag dewelke bedrieglijk werd bevonden,

2. i.v.m. de nieuwe door verzoekster neergelegde stukken oordeelde verweerder in de bevestigende beslissing :

a. m.b.t. het antwoord van het Kazachse Ministerie van Binnenlandse Zaken:

- dat dit stuk een gevolg is van feiten die door verweerder n.a.v. verzoeksters eerste asielaanvraag als bedrieglijk werden beoordeeld,

- dat verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet stroken met een objectieve lezing van het stuk. Op de DVZ verklaarde verzoekster nl. dat ze op 17 oktober 1996 een klacht bij het Kazachse Ministerie indiende (zie verhoorverslag DVZ, 08 februari 1999, nr. 42). Op 08 november 1996 zou ze op deze klacht een antwoord hebben gekregen (zie verhoorverslag DVZ, supra, nr. 42). Verweerder antwoordt dat uit objectieve lezing van het stuk

blijkt dat het op 08 oktober 1998 werd afgeleverd als antwoord op een vraag door verzoekster gesteld op 08 november 1996. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 oktober 1996 België binnenkwam en er op 04 november 1996 haar eerste asielaanvraag indiende. Aldus kon verweerder terecht opmerken dat i.v.m. de authenticiteit van dit stuk vragen konden worden gesteld, en alleszins dat haar verklaringen niet kloppen met een objectieve lezing van het stuk.

- Verweerder merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift een essentieel feit in deze zaak negeert m.n. het feit dat het stuk 'Kazachse Ministerie van Binnenlandse Zaken' niet is gedateerd op 08 november 1996, zoals verzoekster laat uitschijnen, maar wel op 08 oktober 1998. Uit het stuk blijkt nergens dat het op 08 november 1996 daadwerkelijk aan verzoekster werd overgemaakt. Uit de vertaling, opgesteld door een beëdigd vertaler, blijkt daarentegen letterlijk : 'Concernant la demande de la Citoyenne XXX., N61-644-K-89 du 08/11/1996' waaruit logischerwijze kan worden geconcludeerd dat de brief een antwoord is op een vraag die door verzoekster werd gesteld op 08 november 1996. Uit voormelde vertaling van het stuk blijkt evenmin dat, zoals verzoekster beweert, 08 oktober 1998 de datum zou zijn waarop het stuk aan de familie van verzoekster werd overgemaakt.

b. i.v.m. de brieven gestuurd door haar tante:

Verweerder antwoordt dat verzoekster in dit onderdeel probeert de eerste bevestigende beslissing van weigering van verblijf te weerleggen, terwijl zij daartoe reeds alle beschikbare rechtsmiddelen heeft uitgeput. Verweerder herhaalt dat gelet op de zwaarwichtigheid van haar vroegere tegenstrijdige verklaringen de brieven van haar tante niet van die aard zijn de geloofwaardigheid van die verklaringen te herstellen. Verweerder stipt aan dat brieven van familieleden in de Vluchtelingenmaterie, waar (het) de bewijslevering in principe vrij is, eerder een bijkomstige bewijswaarde hebben gezien ze uitgaan van privé-personen die een nauwe familieband hebben met de kandidaat-vluchteling.

Het eerste middel is niet ernstig (gegrond).”;

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

3.1.4. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord geen nieuwe gegevens aanvoert;

3.1.5. Overwegende dat, ofschoon verzoekster haar middel steunt op artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat verzoekster stelt dat de nieuwe documenten slechts gedeeltelijk geanalyseerd, verkeerdelijk geïnterpreteerd en verkeerdelijk vertaald werden; dat verzoekster met betrekking tot de verklaring van de Minister van Binnenlandse Zaken van Kazachstan op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij op 17 oktober 1996 een klacht heeft ingediend bij de plaatselijke politie van Alma-Aty en op 8 november 1996 een antwoord zou hebben gekregen van het hoofd van het onderzoekscomité waarin werd gesteld dat de veiligheid van verzoekster en haar zoon niet gegarandeerd werden; dat het document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dateert van 8 oktober 1998 en dat het verzoekster niet onmiddellijk kon bereiken omdat zij eind oktober 1996 Kazachstan

ontvluchtte; dat het onbestelde document teruggestuurd zou zijn naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kazachstan en het verzoekster via familie en talrijke omwegen zou hebben bereikt en gedateerd was op de datum waarop het naar haar familie werd verstuurd; dat het niet duidelijk is hoe verzoekster op de hoogte kon zijn van het antwoord van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Kazachstan van 8 oktober 1996, aangezien het onbesteld zou zijn teruggestuurd naar voornoemd ministerie; dat uit de brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken niet blijkt dat er op 8 november 1996 een antwoord werd gezonden naar verzoekster, maar veeleer dat dit een antwoord is op een vraag die door verzoekster op 8 november 1996 werd gesteld; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van deze gegevens redelijkerwijze kon twifelen aan de authenticiteit van het nieuwe document;

Overwegende dat met betrekking tot de twee brieven van haar tante, verzoekster stelt dat hieruit blijkt dat haar eigendom in Kazachstan in beslag werd genomen en bewoond wordt door Kazachen, dat ze nog steeds gezocht zou worden door de voorzitter van de raad van het dorp en dat er in Kazachstan een algemene tendens zou zijn die erin bestaat dat personen met Russische nationaliteit gepest, vernederd en vervolgd worden; dat de brieven van haar tante een geringe bewijswaarde hebben, aangezien ze uitgaan van privé-personen die een nauwe familieband hebben met de kandidaat-vluchteling;

Overwegende dat verzoekster tenslotte stelt dat de zwaarwichtige tegenstrijdigheden, vastgesteld in haar eerste asielprocedure, te wijten zijn aan een gebrekkige procedure, dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken enkel zou hebben geluisterd en niets heeft gevraagd, dat de tolk geen notities heeft genomen van een twee en een half uur durend interview en dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken enkel een samenvatting zou hebben neergeschreven; dat de eerste asielprocedure werd afgesloten met een negatieve beslissing en dat het verzoek tot vernietiging door 's Raads arrest nr. 80.450 van 27 mei 1999 werd verworpen; dat dit arrest inmiddels in kracht van gewijsde is getreden; dat verzoekster bijgevolg geen argumenten meer kan putten uit haar eerste asielprocedure om de wettigheid van de thans bestreden beslissing aan te vechten;

Overwegende dat uit wat voorafgaat, blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag; dat het eerste middel ongegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Tweede middel, genomen uit de schending van art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de overheidshandelingen (bestuurshandelingen) en de overschrijding van macht,

doordat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staat(s)lozen in de bestreden beslissing geoordeeld heeft dat de verblijfsweigering, besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 februari 1999, bevestigd diende te worden terwijl uit de elementen van het dossier duidelijk blijkt dat er een bijzonder gevaar bestaat voor de fysieke integriteit van verzoekster en een gegronde vrees om vervolgd te worden omwille van haar nationaliteit of haar afkomst wanneer zij teruggezonden zou worden naar haar land van herkomst;

Terwijl art. 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 als vluchteling beschouwt hij die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuigingen, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van het land niet kan of, uit hoofde van bedoelde vrees, niet wil inroepen";

Uiteenzetting : het is duidelijk dat verzoekster gevlucht is uit haar land van herkomst door een terechte vrees dat haar leven constant bedreigd en in gevaar was omwille van haar Russische afkomst;

De Russen worden gediscrimineerd en hun fysieke integriteit wordt aangetast, zoals blijkt uit de verschillende persartikelen (stuk 8) en het uittreksel uit de Strafcodes van Kazachstan (stuk 12);

Wegens deze toestand van algemeen gekende discriminatie t.a.v. de Russen en het gebrek aan een eerlijk gerechtelijk systeem t.a.v. de Russen, die een kans op een fair proces waarborgen, kan elke Russische burger van Kazachstan beschouwd worden als deel uitmakend van een sociale groep die te vrezen heeft op elk ogenblik en zonder verder motief te worden vervolgd en gedood;

Uit dien hoofde heeft mijn verzoekster, die tot deze sociale groepering behoort, dan ook de gegronde vrees om te worden vervolgd omwille van de (haar) etnische afkomst (waartoe zij behoort) en moet mijn verzoekster dan ook zonder enige twijfel erkend worden als politiek vluchteling op basis van art. 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchteling ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

Hetgeen door verzoekster steeds voorgehouden werd, wordt nogmaals bevestigd door de inhoud van de twee brieven die verzoekster mocht ontvangen vanwege haar tante, waaruit duidelijk de vernederende behandeling blijkt die de personen van Russische nationaliteit in Kazachstan dienen te ondergaan;

Bovendien blijkt uit deze twee brieven dat het huis van verzoekster, dat haar eigendom is, in Kazachstan in beslag genomen werd, samen met de inboedel ervan, en dat deze woning thans bewoond wordt door Kazachen;

Tenslotte blijkt dat in het dorp waar verzoekster gewoond heeft, nog steeds naar haar gevraagd wordt, en dat er op aangedrongen wordt dat verzoekster zichzelf persoonlijk zou komen melden bij de raad van de gemeente;

Rekeninghoudende met de algemeen gekende discriminatie ten opzichte van de personen die van Russische nationaliteit zijn, en de behandelingen die mijn verzoekster in het bijzonder reeds moeten ondergaan heeft, is het duidelijk dat het leven van verzoekster ernstig in gevaar zal zijn indien zij naar Kazachstan zou teruggestuurd worden.”;

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord het volgende aanvoert :

“In een tweede middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing een inbreuk maakt op artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève alsook op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen, aangezien zij, mocht zij naar Kazachstan worden teruggewezen, er een gevaar zou bestaan voor haar leven en fysieke integriteit.

- Verweerder antwoordt hierop dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag. Van deze bevoegdheid werd door de Belgische wetgever gebruik gemaakt via artikel 52 van de Vreemdelingenwet . De Raad van State heeft in verband hiermee vastgesteld dat een rechtstreekse schending van artikel 1 van de Conventie van Genève niet nuttig kan worden ingeroepen wanneer niet tegelijkertijd de schending van artikel 52 werd ingeroepen en vastgesteld door de Raad.

- Omtrent het advies i.v.m. de terugleiding merkt verweerder op dat het advies over de eventuele terugleiding naar de grens, waarvan sprake in artikel 63/5 van de Vreemdelingenwet, een formeel advies is. Het spreekt vanzelf dat het advies waarbij de Commissaris-generaal vaststelt dat niets zich verzet tegen de terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, verantwoord wordt door het verwerpen van haar asielaanvraag en door het gebrek aan een bijzonder motief (ruimer dan deze die het voorwerp uitmaken van het onderzoek van de asielaanvraag) dat zich verzet tegen een terugkeer naar haar land van herkomst. De bestreden

beslissing toont aan dat de elementen van het dossier niet toelaten te besluiten tot een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van verzoekster en bepaalt dat in de huidige omstandigheden verzoekster mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat zij ontlucht is.

Het tweede middel is niet ernstig (gegrond).”;

3.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar memorie van antwoord aansluit bij het verweer van de eerste verwerende partij;

3.2.4. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord geen nieuwe gegevens aanvoert;

3.2.5. Overwegende dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van de Conventie van Genève en van de motiveringsplicht op basis van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat het middel met betrekking tot artikel 1, A, (2), van de Conventie van Genève niet dienstig kan worden aangevoerd wanneer, zoals in voorliggend geval, niet tegelijkertijd de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet wordt ingeroepen, omdat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de Verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid heeft gegeven, meer in het bijzonder, wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische wetgever van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt middels artikel 52 van voormelde wet; dat bovendien uit de beantwoording van het eerste middel blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen; dat bijgevolg, aangezien uit deze beslissing volgt dat verzoekster geen aanspraak kan maken op de hoedanigheid van vluchteling, zij niet de schending kan inroepen van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

Overwegende dat met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan verwezen worden naar het antwoord op het eerste middel; dat het tweede middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig september tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.